

Hvad ser du?

Danmark har fået en ny regering. Den ydre årsag er Tamil-rapporten, men Guds børn ser Guds hånd i det, der er sket. Han afsætter, og han indsætter.

Den ny regering har to bekendende kristne som medlemmer: *Flemming Kofod-Svendsen*, der er boligminister samt minister for nordiske anliggender, og *Jann Sjursen*, der er energiminister. Begge indtager centrale poster i regeringen, ikke mindst Jann Sjursen, der tillige er vice-statsminister og som sådan placeret rangmæssigt forud for både udenrigs- og finansministeren. Han er kun 29 år og dermed den yngste minister i landets historie.

Flemming Kofod-Svendsen er sognepræst og især kendt i evangeliske kredse fra sit virke som generalsekretær for *Kristeligt Forbund for Studerende*. Jann Sjursen er lærer og har sit åndelige hjem i *Indre Mission*.

Der er altså to brødre i regeringen, to mænd, der kender vor Herre Jesus som deres Frelser og Herre, to mænd, der kender til at søge Gud i bøn.

De har påtaget sig et stort ansvar og er gået ind til, hvad professor *Tage Kaarsted* kalder »det umenneskelige arbejde at være minister«.

Vi har den hellige forret og pligt at bede for alle i høje stillinger. Vi vil omslutte hele regeringen med vor forbøn og vil på en særlig måde komme vore to brødre i hu.

Adskillige af regeringens øvrige medlemmer synes at være uden Gud og tilsyneladende også uden respekt for Guds bud. De er imidlertid indsat af Gud, thi der findes ingen øvrighed, uden at den er af Gud. Og der er to bekendende kristne ved deres side. Og de er alle omsluttet af de helliges bønner.

De to kristne ministre har i regeringsgrundlaget fået indført et afsnit om regeringens *etiske* grundsynspunkter. Her siges det klart og utvetydigt, at menneskelivet begynder ved undfangelsen. Det er, så vidt jeg ved, aldrig før slået fast i et dokument, der danner basis for regeringens arbejde.

Vi har ofte bedt Herren om at sende *Gudsfrygten* tilbage til Danmark. Vi kan ikke forestille os, hvordan han vil gøre det, men vi vil holde ud i vor bøn i tillid til Ham, og vi beder også om, at han vil skænke sine to børn i regeringen nåde til at aflægge den gode bekendelse, når han vil det. Gud give dem lykke og gode råd!

*

Da *Viggo Kampmann* i sin tid tiltrådte som statsminister, sagde kong *Frederik IX* til ham: »Husk nu, hr. statsminister, at De er hele folkets minister!« Regeringen er dannet af fire politiske partier, men den er hele folkets regering. Enhver minister er hele folkets minister. Deres afgørelser har betydning for hele folket. Ansvar er stort.

Kristne har altid været loydlige borgere. De sætter en ære i at leve stille, passe deres arbejde fyldestgørende, adlyde gældende love, betale skat og i det hele underordne sig under myndighederne. De er varsomme med at anvende for mange kritiske, nedgørende ord om de herskende (se f.eks. Præd. 10,20) – de vil hellere bede for dem.

Det er da vor store forret at se Guds hånd bag det, der er sket, og omslutte den nye regering med vore bønner. Gud gør jo alt, hvad Han vil, i himmelen og på jorden!

*

Den afgåede regering ønskede, at *folkeafstemningen om Maastricht-traktaten* skulle finde sted i april måned, men den nye regering har bestemt, at den først skal finde sted i maj. Man ønsker tilstrækkelig tid til at debattere den offentligt og gøre den kendt for folket.

Det siges, at den regering, der nu er ved magten, har større muligheder for at få et JA ved folkeafstemningen end den tidligere regering. Ved folkeafstemningen d. 2. juni sidste år stemte mange socialdemokrater NEJ, men nu, da *Socialdemokratiet* sidder med statsministerposten og andre vigtige regeringsposter, vil det være vanskeligt for dem at stemme NEJ!

Men glem ikke, at Guds børn beder: »Ske din vilje i denne afgørende sag!«

Jeg sagde, at regeringen er ved magten – men det betyder ikke, at Gud ikke er ved magten! Al magt i himmel og på jord tilhører vor Herre Jesus, i hvis navn vi beder.

Regeringens magt er en *afløst* magt. Guds magt er *uindskrænket*.

Tyder end alt på et JA ved folkeafstemningen i maj, bliver det dog et NEJ, hvis det er Den Almægtiges vilje.

Den unge energiminister *Jann Sjursen* anbefalede et NEJ ved folkeafstemningen d. 2. juni. Efter at Danmark nu har fået

alle sine forbehold bindende godkendt af de andre nationer, anbefaler han et JA. Det fik stor betydning, at han gik ind for et NEJ sidste år – nogle hævder, at det fik afgørende betydning, idet flertallet for NEJ jo var såre beskedent. Derfor synes det umiddelbart, som om hans anbefaling af et JA også får stor betydning, idet kun ganske få stemmer skal flyttes, for at resultatet bliver et JA.

Disse betragtninger er imidlertid kun absolut relevante, hvis man lader Gud ude af betragtning.

*

Det politiske arbejde drejer sig om samfundets indretning. Det er altså et arbejde, der først og fremmest drejer sig om tilvejebringelse af materielle goder og deres fordeling. Men, som det fremgår af det *etiske* afsnit i regeringsgrundlaget, har politikerne også opgaver, der berører andre sider af tilværelsen end den materielle; de træffer beslutninger, der griber ind på, hvad kristne vil kalde det *åndelige* område, altså det allerinderste og allervæsentligste i tilværelsen. Lovene om fri abort, om den integrerede sexualundervisning i folkeskolen, loven om frigivelse af pornografien, loven om registrering af homoseksuelle partnere er eksempler herpå – sørgelige eksempler! Det er love, hvis åndsindhold er antikristeligt og som derfor fremmer mørkets magt i vort folk. Man kalder åndsindholdet human, men den gudløse humanisme er antikristelig og i sidste instans også inhuman.

Hvordan er åndsindholdet i *Maastricht-traktaten* med de danske forbehold? Det er verdsligt, dennesidigt, udelukkende lagt an på, hvad det kødelige menneske vil opnå her i tilværelsen. Den drivende kraft er økonomisk vækst, fremhjulpet ved afskaffelse af toldmure, fælles lovgivning og fælles holdning i forhold til omverdenen uden for den europæiske union.

Det kan der i en vis forstand ikke indvendes ret meget imod, thi politisk arbejde går altid ud på økonomisk vækst, sikring af freden og velstand for borgerne.

Det er kun set i et sandt åndeligt, bibelsk lys, man bliver betænkelig ved åndsindholdet eller mangelen på hellig Ånd.

Er det ikke *Babels* ånd, der gennemtrænger hele Maastricht-traktaten selv med de danske forbehold?

Er det ikke tanken på jordisk og kødelig *storhed*, der er den bærende ide?

Er det ikke overbevisningen om, at en lille nation som den danske er hjælpeløs uden de store?

Er det ikke en traktat, som har historisk afgørende betydning for vort land, vor suverænitet, vort kald som nation, men som mange danske politikere vil underskrive uden den mindste tanke på at spørge: »Herre, Danmarks Herre, hvad vil du med dette lille, svage folk?«

Men vil politikerne ikke spørge Den Almægtige herom, så er der en liden flok i det danske folk, som beder ham inderligt om at tage afgørelsen i sin hånd!

Jeg er forvisset om, at alle Guds børn i dette land, de, der som vore to brødre i regeringen går ind for et JA ved folkeafstemningen i maj, såvel som de, der ønsker et NEJ, kan forenes i denne bøn: »Ske din vilje, o Gud, i denne afgørende sag!«

Lad os da forene os i at bede således: Lad os holde troligt ud dermed!

*

Den virkelig magt og kraft er Guds, og han virker igennem de små og svage. Bønnens kraft er ubeskrivelig, men kun Guds små og magtesløse venner kender den – og de vil endda ikke sige, at de kender den synderligt godt. Vi vover ikke at sammenligne os med Moses, da han bad for sit folk, eller Elias, da han bad på Karmels bjerg, eller Epafras, der havde megen møje med at bede for sine trossøskende – og vi vover slet, slet ikke nogen sammenligning med Herren, der bad i Getsemane, ja på sit kors. Men vover vi ikke nogen sammenligning, så lader vi os dog påvirke af dem. Det står jo skrevet om dem, for at vi skal lære deraf!

Det er derfor ikke i regeringskontorerne, afgørelsen træffes, men nok snarere i lønkamrene!

*

Gud gør folkenes råd til intet; hans råd står evigt fast. Selv når det ser ud, som om folkene får lov til at gøre, hvad de vil, er det dog hans råd, de må tjene!

Vi har levet i et grusomt århundrede med et ubeskriveligt mørke over nationerne. Aldrig har menneskeheden været vidner til så djævelsk en ondskab som under Hitler og Stalin og Poll Pot og Mao, som alle udryddede millioner af mennesker med koldt blod i en umenneskelighed, som forekommer os ufatteligt.

Og grusomhederne fortsætter i det tidligere Jugoslavien, i Somalia, i religionshadet mellem Islam og Hinduismen og mange andre steder.

Mørke skjuler sandelig folkeslagene!

Dette mørke kan overhovedet ikke afhjælpes eller afværges ved politiske traktater, der er uden Ånd.

Mørkets, djævelskabets, ondskabens åndsmagter bekæmpes ikke ved politiske aftaler, men kun ved en stærkere Ånd, d.v.s. Guds Ånd.

*

Det ved vi ikke ret meget om her i Vesten, men i Rusland og Kina ved vore trossøskende til gengæld noget om det!

I årevis søgte magthaverne at udrydde kristendommen og skyede intet middel. Underligt at tænke på, at medens de kommunistiske magthavere slæbte mennesker i tusindtal i fængsel og arbejdslejre og lod dem gå til grunde under tortur, slavearbejde og underernæring, priste mange såkaldte intellektuelle her i landet dem for deres humanisme og statsmandskundskab. Vejen fra gudløs humanisme til antikristelighed er ganske kort.

Der fandtes imidlertid i Sovjet og i Kina en Ånd, der var stærkere end den sataniske – Guds Ånd herskede i mangfoldige af Herrens små og svage venner.

De havde ingen politisk magt og ønskede den ikke. De havde heller ingen økonomisk magt og ønskede den lige så lidt. Men de kendte Ham, der er opstanden fra de døde, og de samledes i Hans navn!

Det var alt!

De samledes i hjemmene, thi de ville ikke være med i de registrerede kirker, som myndighederne havde kontrol med. De ville forblive frie til at følge Herren.

Dette vakte naturligvis et ubændigt raseri i den sataniske lejr, og ethvert middel blev taget i anvendelse for at knuse denne Ånd.

Hvorledes kunne Guds Ånd alligevel vise sig den antikristelige ånd overlegen og gå fra sejr til sejr?

Ikke ved hjælp af kloge kompromisser. Ikke ved at gå ind på de registrerede kirkers forslag om samarbejde; det ville svække kraften og modet.

Nej, der findes et våben, som Guds Ånd tager i anvendelse, når der skal vindes helt afgørende sejre – lidelsen, martyriet!

Hvor har vore trossøskende i Sovjet-Rusland og Kina dog lidt! Tusinder er blevet henrettet, tusinder er blevet tvangsforflyttet, tusinder er blevet slæbt i arbejdslejre og sat til umenneskeligt slavearbejde, tusinder er blevet tortureret – vi kender ikke listen over dem alle, men Gud kender hver enkelt af dem.

Endnu i dag indkaldes kristne, der ikke vil lade sig registrere, til forhør hos politiet i Kina.

Gennem disse ubeskrivelige trængsler sejrede Guds Ånd over Antikrist og hans ånd i de kommunistiske lande, så at tusindvis af mennesker derigennem blev vundet for Kristus. Vore trossøskendes sejr er ikke politisk, men åndelig – ikke af kortvarig, men af evig betydning.

Tallet på kristne i Kina i dag er større end nogensinde!

*

Hvis vi nu slutter os nærmere til de elleve stater, der er på vej imod Europa-unionen, hvad så? Vil det dæmme op for den antikristelige åndsmagt? Vil et JA ved folkeafstemningen i maj give vort folk en anelse om, at der er en GUD, der er almægtig, og som kalder enhver til regnskab?

Vil ikke snarere et NEJ give en sådan fornemmelse? Hvad skal folket sige, og hvad skal alle politikerne sige, hvis svaret ved afstemningen bliver et NEJ?

Da gives der kun en forklaring: den almægtige Gud har grebet ind!

Det ville være en rystelse af de antikristelige kræfter, der aldrig er blevet slået hverken på munden eller på hoften i dette land.

Husmenighederne i Kina bad – og beder – og sejrede gennem lidelse, tab og uretfærdighed.

De kan lære os noget. Det samme kan de kristne i Sovjet, der heller ikke lod sig registrere.

Vi er nemlig allerede inde i en åndskamp, hvor vi kun kan sejre, hvis vi kæmper med våben, der er modstanderne overlegne.

*

Det er en åndelig ulykke, at de allerfleste kirker og menigheder i dette land er registrerede og dermed afhængige af staten, skønt den er behersket af en humanistisk-antikristelig ånd.

Frikirkerne hævder, at de er »nødt til« at være registrerede, thi ellers udgør de ikke nogen juridisk person og kan ikke eje kirkebygninger. De er også »nødt til« at være registrerede for at kunne opnå skattefordele (fradragsret ved gaver, testamenter, o.s.v.).

De hævder altså, at de er »nødt til« at handle »klogt«, for ellers får de ikke hjælp af den gudløse stat!

Hvorfor er de »nødt til« at eje kirkebygninger? Står det skrevet i Det nye Testamente?

Hvorfor vil de have skattefordele, fradragsret? Er det et godt vidnesbyrd overfor den gudløse stat?

Hvorfor ikke leve og virke i samme to-

tale afhængighed af Herren som vore dyrebare trossøskende i Kina? Det er ikke nogen byrde, men en herlig lettelse for troen og håbet og iveren!

Den totale afhængighed driver os nemlig *på knæ*. Men det er netop på knæ, vi skal udrette vor afgørende og vigtigste tjeneste i denne tid, hvor åndskampen raser, og hvor vi er på vej mod forfølgelse, trængsel og lidelse.

Det er på knæ, vi også skal udføre den del af vor tjeneste, der får betydning for udfaldet af den kommende folkeafstemning.

*

Vi kan samles i hans navn! Det er alt. Hvor to eller tre gør det, er Han selv midt iblandt dem! Kan nogen ønske mere? Og hvad de beder om i Hans navn, får de! Kan nogen udrette mere?

Lad os da gøre det! Lad os ikke stræbe efter noget større eller noget mere, thi alt andet er noget mindre og noget ringere.

Det kan aldrig standses. Hvor antikristelig tiden end bliver, dette kan aldrig kontrolleres, hindres eller standses.

Der er altid en *ovensal* rede – eller et *hjem* – eller en *kælder* – eller en *lade* – eller en *garage* – og hvad behøver vi mere? Er vi ikke fremmede og udlændinge her-nede? Hvorfor da bygge kirkebygninger, som om vi havde et blivende sted? Tænk, hvis det engang viser sig at have været spild af tid, penge og kræfter og således kun have svækket troen og kraften!

Lad os hellere spørge Herren, hvad hans hensigt er med at give mig et hjem med nogle stuer.

Ja, lad os således samles i Hans navn og bede!

Bede – ikke blot for folkeafstemningen – *bede, ledet af Guds And* – bede, thi hans hus skal jo være et *bedehus*!

*

Det åndelige liv kan aldrig registreres! Ved du, hvor mange der knæler i bøn, medens du læser dette?

Ved du, hvem der aflægger et vidnesbyrd for en arbejdskammerat?

Ved du, hvor mange fattige enker der giver deres skilling?

Ved du, hvem Guds Ånd i dette øje-

blik overbeviser om synd og retfærdighed og dom?

Ved du, hvem der nu går hen og beder sin hustru (eller sin mand) om tilgivelse?

Ved du, hvem der ydmyger sig?

Ved du, hvem Guds ord åbner sig for denne stund?

Ja, men så ved du jo ikke meget om det åndelige liv!

Du ved sikkert, hvor der holdes møde i aften, og hvor der holdes Gudstjeneste på søndag. Du ved måske også, hvor meget der samles ind ved kollekterne, og hvor mange medlemmer der er i din menighed. Du kender også tallet på såkaldte kristne radio- og fjernsynsudsendelser, og hvor mange deltagere der var på sommerlejrene og ved Bibelcamping – det kan du bogføre – men det åndelige liv, det, der virkelig er *Helligåndens gerning* har du intet større kendskab til!

Ånden blæser, hvorhen den vil. Lad os derfor være helt fri fra alt, der hindrer os i at sætte sejlene efter Åndens blæst.

*